

— Тамъ ли ꙗ той? извъика радостно Боянъ, и не чяка да чукъ по-вече, припуснѣ конь-атъ си като младъ, смѣлъ юнакъ, кой-то тръси славажъ.

Помежду това врѣме, кога сѣкаквы пакости растѣхъ и зрѣяхъ въ Българско отъ сѣмена-та, кои-то бѣше посѣялъ лукавы-атъ комисъ и негова-та челядь, кога народ-атъ роняше слъзи и оплаковаше честиты-тѣ си дни, а Райна прѣмираше отъ скръбъ и отъ страхъ, и на колѣни ся моляше Богу да ѣхъ прибере, Святославъ на крыла фрѣчаше по Дунавъ и стигнѣ на Доростолъ, кога вече закопавахъ воеводѣ Огнемира, и воиска-та бѣше наплашена.

Святославъ провѣкнѣ ся къмъ воискары-тѣ: «кой-то има слабѣ душѣ, боязливо срѣдце, кой-то тѣжи за живот-атъ си, и ся бои отъ смръть, да излѣзе отъ редовы-тѣ и да ся не нарича по-вече рускы войникъ».

— Не ны ꙗ страхъ съ тебе! извъикахъ войници-тѣ, и душа-та имъ ся съживи, очи-тѣ имъ ся разгорѣхъ.

— Братия и дружино, извъика той пакъ, кога нареди воиска-тѣ за бой — сичко ще върнемъ, освѣнъ мрътвы-тѣ.